

sin-offerings and guilt-offerings, when they bring their sacrifices for their mistaken or deliberate sin, do not achieve atonement through their sacrifices unless they repent and make a verbal confession. As it says, "He must confess the sin which he committed." (Leviticus 5:5) So, too, all those who are liable to death by the decree of the Court or are liable to flogging do not achieve atonement by their death or by their flogging unless they repent and confess. Likewise, one who injures another person or damages his property, even though he pays him what he owes him, does not achieve atonement unless he confesses and turns away from doing such actions ever again. As it says, "from any of the sins of man." (Numbers 5:6)

קָרְבַּנֹּתֵיהֶן עַל שִׁגְגָתָן אוֹ עַל זְדוּנָן אִין מִתְכַּפֵּר לָהֶן בְּקָרְבָּנָם עַד שִׁיעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וַיְתוּדוּ וְדוּי דְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ה) וְהִתְוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ. וְכֵן כָּל מְחַוְּיָבֵי מִיתוֹת בֵּית דִּין וּמְחַוְּיָבֵי מַלְקוֹת אִין מִתְכַּפֵּר לָהֶן בְּמִיתָתָן אוֹ בְּלִקְוִיתָן עַד שִׁיעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וַיְתוּדוּ. וְכֵן הַחֹבֵל בְּחֵבִירוֹ וְהַמְזִיק מְמוֹנוֹ אִף עַל פִּי שֶׁשָּׁלַם לוֹ מִה שֶׁהוּא חַיִּיב לוֹ אִינוּ מִתְכַּפֵּר עַד שִׁיתְוֹדָה. וַיִּשׁוּב מְלַעֲשׂוֹת כְּזָה לְעוֹלָם שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר ה) מִכָּל חַטָּאת הָאֲדָם:

VAYIGASH FOR MONDAY

ויגש ליום שני

TORAH

תורה

כיון בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' המילוי יוד דשם ב"ן להשאיר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

כד ויהי כד סליקנא לעבדך
אבא וחינא לה ית פתגמי
רבוני: כה ואמר אבונא תובו
זבונו לנא זעיר עיבורא: כו
ואמרנא לא נכול למיחת אם
אית אחונא זעירא עמנא
ונחות ארי לא נכול למחזי
אפי גברא ואחונא זעירא
ליתוהי עמנא: כז ואמר עבדך
אבא לנא אתון ידעתון ארי
תרין ילדת לי אתתי:

כד וַיְהִי כִּד סַלִיקְנָא לְעַבְדְּךָ
אֶת דְּבַרֵי אֲדֹנָי: כה וַיֹּאמֶר אָבִינוּ שְׁבוּ
שְׁבוּ-לָנוּ מְעַט-אֲכָל: כו וַנֹּאמֶר לָא נֹכַח
לְרַדַּת אִם-יֵשׁ אַחִינוּ הֶקְטַן אֲתָנוּ וַיְרַדְנוּ
פִּי-לָא נֹכַח לְרֹאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאַחִינוּ
הֶקְטַן אִינְנוּ אֲתָנוּ: כז וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי
אֵלֵינוּ אַתֶּם יַדְעֶתֶם פִּי שְׁנַיִם יְלָדָה-לִּי
אֲשֶׁתִּי:

(24) And so it was, when we went up to your servant, my father, that we told him my master's words. (25) And our father said, Go back and purchase a little food for us. (26) But we said, [Without Binyamin,] we cannot go down! We can only go down if our youngest brother is with us, for we are not allowed to see the face of the man, if our youngest brother is not with us. (27) So your servant, my father, said to us, You know that my wife [Rachel] bore two [sons] for me.

PROPHETS Ezekiel 37

נביאים יחזקאל פרק לו

(כא) ואתנבִי להוֹן כְּדָנָן אָמַר
 יי אֱלֹהִים הָאֵ אָנָּא מִקְרֵב ית
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבִּינֵי עַמְמֵי־א
 דְּאֵתְגַלְיָאוּ לְתַמָּן וְאֶכְנֹשׁ
 יתְהוֹן מִסְחֹר סְחֹר וְאֶעֱיֵל
 יתְהוֹן לְאַרְעֵהוֹן: (כב) וְאֶעֱבִיד
 יתְהוֹן לְעַמָּא חַד בְּאַרְעָא בְּטוֹר
 קוֹדֶשָׁא דִּישְׂרָאֵל וּמִלְכָּא חַד
 יְהִי לְכֻלְהוֹן לְמַהוּי מִלְכָּא וְלֹא
 יְהוֹן עוֹד לְתַרְיִן עַמְמִין וְלֹא
 יתְפַלְגּוּן עוֹד לְתַרְתִּין מַלְכוּן
 עוֹד: (כג) וְלֹא יִסְתַּאבּוּן עוֹד
 בְּטַעֲוֹתֵהוֹן וּבִשְׁקוּצֵיהוֹן וּבְכֻל
 מִיַּדֵּיהוֹן וְאַפְרוֹק יתְהוֹן מִכָּל
 מוֹתְבַנְיֵהוֹן דְּחִבּוּ קְדָמִי בְּהוֹן
 וְאֶדְכִּי יתְהוֹן וִיהוֹן קְדָמִי לְעַם
 וְאָנָּא אֱהוּי לְהוֹן לֵאלֹהֵא:
 (כד) וְעַבְדֵּי דוֹד מִלְכָּא עֲלֵיהוֹן

כא וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדָנָי יְהוִה הִנֵּה אֲנִי
 לִקְחָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכוּ־שָׁם
 וְקִבַּצְתִּי אֹתָם מִסְבִּיב וְהִבֵּאתִי אוֹתָם אֶל־אֲדָמָתָם:
 כב וְעָשִׂיתִי אֹתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל
 וּמִלֶּךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם לְמֶלֶךְ וְלֹא יִהְיֶה־ (קרי יְהִי)
 עוֹד לְשְׁנַי גּוֹיִם וְלֹא יִחַצּוּ עוֹד לְשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת עוֹד:
 כג וְלֹא יִטְמְאוּ עוֹד בַּגְּלוּלֵיהֶם וּבִשְׁקוּצֵיהֶם וּבְכֻל
 פְּשָׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אֹתָם מִכָּל מוֹשְׁבֵתֵיהֶם אֲשֶׁר
 חָטְאוּ בָהֶם וְטַהַרְתִּי אוֹתָם וְהִיוּ־לִי לְעָם וְאֲנִי אֶהְיֶה
 לָהֶם לֵאלֹהִים: כד וְעַבְדֵּי דוֹד מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם וְרוּעֵה
 אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפָּטֵי יִלְכוּ וְחֻקוֹתַי יִשְׁמְרוּ
 וְעָשׂוּ אוֹתָם:

וּפְרִיֶס חַד יְהִי לְכֻלְהוֹן וּכְדִינֵי יִהְיוּן וּקְיִימֵי יִטְרוּן וְעַבְדוֹן יתְהוֹן:

(21) And say to them, So says the Lord God: Behold, I will take the Children of Israel from among the nations where they have gone, and I will gather them from every side, and I will bring them to their land. (22) And I will make them into one nation in the land upon the mountains of Israel, and one king shall be to them all as a king; and they shall no longer be two nations, neither shall they be divided into two kingdoms any more. (23) And they shall no longer defile themselves with their idols, with their detestable things, or with all their transgressions, and I will save them from all their habitations in which they have sinned, and I will purify them, and they shall be to Me as a people, and I will be to them as a God. (24) And My servant David shall be king over them, and one shepherd shall be for them all, and they shall walk in My ordinances and observe My statutes and perform them.

Writings Mishlei 10

כתובים משלי פרק י

יֵא מְקוֹר חַיִּים פִּי צַדִּיק וּפִי רְשָׁעִים יְכַסֶּה חֶמְסַם: יֵא מְבוּעַא דְחַיִּי פּוּמָא דְצַדִּיקִי

(11) The mouth of the righteous is a fountain of life, but the mouth of the

RASHI

רש"י

(11) But the mouth of the wicked יֵא פִיהֶם יְכַסֶּה חֶמְסַם שְׁבָלָבָם: [conceals violence] — Their mouth

conceals the violence that is in their heart.

יב שְׁנֵאָה תִּעְרַר מְדִנִּים וְעַל כָּל־פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֶהְבֶּה: יג בְּשִׁפְתֵי נְבוֹן תִּמְצָא חֵכְמָה וְשִׁבְט לְגוֹן חֲסֵר־לֵב: יד חֲכָמִים יִצְפְּנוּ־דַעַת וּפִי־אֵוִיל מִחֲתָה קָרְבָּה:

ופומהון דרשיעי נכסא
 חטופא: יב סניאתא תגרג
 תגרי ועל פלהון סורחני
 מכסא רחמותא: יג בשפתי
 דסוכלתנא תשכח חכמתא
 ושבטא לפגרא דחסר רעינא:

יד חכמי נטשון ידיעתא ופומיה דשטיא שציא קריב:

wicked conceals violence. (12) Hatred arouses quarrels, but love covers all transgressions. (13) Wisdom is found in the lips of the understanding, but a rod is for the body of one devoid of sense. (14) Wise men store up knowledge, but the mouth of a fool [causes] destruction to come near.

RASHI

(12) **Hatred arouses quarrels** — *Even a sin that was forgotten is remembered through hatred and additional iniquities. Love covers* — *when they improve their deeds.* (13) **[Wisdom is found] in the lips of the understanding** — *When a person reproves an understanding individual, he [the latter]*

admits to him his sin. But a rod [is for the body of one devoid of sense] — But one who is devoid of sense does not listen until he is struck with a rod. (14) Wise men store up — *so that they do not forget it.*

רש"י

(יב) שְׁנֵאָה תִּעְרַר מְדִנִּים. אֶפִּילוּ עֲבָרָה שִׁנְתָּנָה לְשִׁכְחָה זִכְרָתָה עַל יְדֵי שְׁנֵאָה וְשֶׁל מְרִבִּית עֲוֹנוֹת: תִּכְסֶּה אֶהְבֶּה. בְּשִׁמְטִיבִים מַעֲשֵׂיהֶם: (יג) בְּשִׁפְתֵי נְבוֹן וְכו'. בְּשִׂאָדָם מוֹכִיחַ לְנְבוֹן מוֹדָה לוֹ חֲטָאוֹ: וְשִׁבְט וְכו'. אֲבָל הַכִּסִּיל אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ עַד שִׁילָקָה בְּשִׁבְט: (יד) חֲכָמִים יִצְפְּנוּ. שְׁלֵא יִשְׁכַּחֵהוּ:

Mishnah Shabbat, chapter 11

משנה שבת פרק יא

(1) If one throws [thereby transferring an article] from a private domain [an area at least four handbreadths square enclosed on four sides by a partition at least ten handbreadths high] into a public domain, [or] from a public domain into a private domain, he is liable. From one private domain to another and a public

א הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חייב. מרשות היחיד לרשות

רבנו עובדיה מברטנורא

א הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים. רשות היחיד הוא מקום שהוקף ארבע מחיצות גבוהות עשרה טפחים וביניהן ארבעה טפחים על ארבעה טפחים או יותר על כן אפילו יש בו כמה מילין אם הוקף לדירה כגון מדינה שמוקפת חומה ודלתותיה נעולות בלילה, ומבואות שיש להן שלשה כתלים ולחי ברוח רביעית, וכן תל גבוה עשרה ורחב ארבעה, או חריץ שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה, ואפילו כלים כגון ספינה ומגדל של עץ וכיוצא בהם אם יש בהם ארבעה על ארבעה בגובה עשרה כל אלו רשות היחיד הן. ואויר רשות היחיד כרשות היחיד עד לרקיע. ועובי הכתלים של רשות היחיד נדון כרשות היחיד. ורשות הרבים הוא כגון השווקים הרחובות המדברות והדרכים המפולשים להם, והוא שיהיה רוחב הדרך שש עשרה אמה ולא יהיה עליו תקרה, ואיכא למאן דאמר שצריך נמי שיהיה בוקעים בהם ששים רבוא בכל יום כדגלי מדבר. ואויר רשות הרבים אינו כרשות הרבים אלא עד עשרה טפחים, ולמעלה מעשרה ברשות הרבים מקום פטור הוא. ומקום שאין בו ארבעה על ארבעה וגבוה משלשה טפחים ולמעלה הוא מקום פטור,

domain lies between: Rabbi Akiva holds him liable [if its flight-path was under ten handbreadths from the ground], but the Sages declare him exempt. [Rabbi Akiva maintains the principle of *kelutah k'mee shehunchah* —

if something enters the airspace of a domain beneath ten handbreadths, it is considered as if it landed there, therefore, according to Rabbi Akiva, there was a transfer from a private to a public domain. However, if the flight-path was higher than ten handbreadths, even Rabbi Akiva will admit that he is not liable, since air space over ten handbreadths from the ground is not considered public domain at all, rather, is an exempt space — **מקום הפטור** (2) How so? [This explains the view of the Sages.] If there are two balconies facing each other across a public domain [i.e., one on the east side of the street and the other across on the west side, the balconies being private domains, and the street public domain], a person who [from the balcony] reaches over [the public domain and places] or throws [an article across] from one [balcony] to the other is not liable [even if this is beneath ten handbreadths, since we do not find the transfer of boards in the Mishkan performed in such a manner]. If both [balconies, however,] are on one row [i.e., on the same side of the street, with a strip of public domain interposing lengthwise between the balconies], one who reaches over [and places an item on the other balcony, even if he is higher than ten handbreadths off the ground] is liable, while one who throws is not, for thus was the service of the Levites [in connection with the Mishkan

היחיד ורשות הרבים באמצע, רבי עקיבא מחיב. וחכמים פוטרין: ב כיצד. שתי גזוזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו, פטור. היו שתיהן בדיוטא אחת, המושיט חיב, והזורק פטור,

רבנו עובדיה מברטנורא

אפילו קוצים וברקנין וגללין ברשות הרבים גבוהים משלשה ולמעלה ואין בהם ארבעה על ארבעה הרי הן מקום פטור. וכן מקום המוקף מחיצות ואין בו ארבעה על ארבעה, או חריץ שאין בו ארבעה ועמקו משלשה ועד התהום, הרי זה מקום פטור. ומקום שהוקף ארבע מחיצות גבהן משלשה ועד עשרה ויש בו ארבעה על ארבעה או יותר, או תל יש בו ארבעה על ארבעה או יותר גבוה משלשה ועד עשרה, או חריץ שיש בו ארבעה על ארבעה עמוק משלשה ועד עשרה, ומבוי שתום משלש רוחותיו שאין לו לחי או קורה ברוח רביעית, והים והבקעה, כל אלו כרמלית הן. ופירוש כרמלית, כארמלית, כלומר כמו אלמנה שאינה בתולה ולא נשואה לבעל, כך רשות זו אינה לא רשות היחיד ולא רשות הרבים. ואיור כרמלית ככרמלית עד עשרה, ומעשרה ולמעלה בכרמלית הוי מקום פטור. והמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, או המכניס מרשות הרבים לרשות היחיד, חייב חטאת. מרשות הרבים לכרמלית, או מרשות היחיד לכרמלית, ומכרמלית לשניהן, פטור אבל אסור. מרשות היחיד או מרשות הרבים למקום פטור, או ממקום פטור לשניהן, מותר לכתחלה. ואינו צריך לומר מכרמלית למקום פטור או ממקום פטור לכרמלית שהוא מותר. והמעביר מתחילת ארבע אמות לסוף ארבע אמות ברשות הרבים חייב חטאת, בכרמלית פטור אבל אסור, ברשות היחיד ובמקום פטור מותר לכתחילה לטלטל ולהעביר בכל הרשות כולו ואפילו הוא כמה מילין: **רבי עקיבא מחייב**. דסבירא ליה מכי עבר החפץ באיור רשות הרבים בתוך עשרה הרי הוא כאילו נח. ורבנן סברי קלוטה בתוך עשרה באיור רשות הרבים לאו כמי שהונחה דמיא. אבל למעלה מעשרה שהוא מקום פטור כולי עלמא לא פליגי דפטור. והלכה כחכמים: **ב כיצד**. רבנן קאמרי ליה: **שתי גזוזטראות**. והן נסרים יוצאים מכותל העליה ולחוץ על רשות הרבים, והגזוזטראות עצמן הן רשות היחיד. וכשהן זו כנגד זו בשני צדי רשות הרבים המושיט והזורק מזו לזו פטור, שלא מצינו זריקה והושטה במלאכת המשכן מרשות היחיד לרשות היחיד ורוחב רשות הרבים מפסיק ביניהן: **היו שתיהן בדיוטא אחת**. כלומר בעליה אחת באורך רשות הרבים ויש הפסק רשות הרבים ביניהן: **הזורק פטור**. הואיל ולמעלה מעשרה הוא, ולא מצינו זריקה מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים במשכן, והמושיט חייב. ואף על פי שמושיט למעלה

in the wilderness]: two wagons [each considered a private domain, stood] behind each other in a public domain, [and] they reached and handed over the boards from one to the other, but did not throw [therefore, in our case, even though he is transferring from one private domain to another, which (Biblically speaking) ordinarily would be exempt, here however, he is liable due to the similarity to the labor performed in the

Mishkan]. As for the bank of a cistern [formed by the earth dug of it and deposited around it] and a rock, which are ten [handbreadths] high [in the case of the cistern, the height of the earth combined with the depth of the cistern are ten handbreadths high] and four in breadth, if one removes [anything] from them or places [anything] upon them, he is liable [because a bank or a stone with the aforementioned measurements is a private domain, while the one removing is standing in a public domain]; if less than this [i.e., less than the aforementioned measurements], he is not liable. (3) [Carrying or throwing four cubits within a public domain is also a forbidden labor (a *halachah* handed down from Moshe at Sinai). However,] if one throws [an article, e.g., a ripe fig] four cubits [and it sticks] onto a wall above ten handbreadths, it is as though he throws it into the air [anything higher than ten handbreadths is an exempt area]; if below [ten handbreadths], it is as though he throws it onto the ground [and is liable, since it came to rest on the wall in the airspace within ten handbreadths off the ground in a public domain (which here is not considered a *karmelit*, since there is no surface, see Tosfot Rabbi Akiva Eiger)]. And he who throws [an object] four cubits along the ground [or over the ground, within a height of ten handbreadths off the ground] is liable. If one throws [an object] within four cubits, but it rolls beyond four cubits, he is not liable [since he had no intent to throw it beyond four cubits] beyond four cubits but it rolls back to within the four

שָׁכַךְ הֵיחָד עֲבוֹדַת הַלְוִיִּם, שְׁתֵּי עֲגָלוֹת זו אַחֲרֵי זו בְּרִשׁוֹת הַרְבִּיּוֹם, מוֹשִׁיטִין הַקְּרָשִׁים מִזוּ לְזוּ, אֲבָל לֹא זוֹרְקִין. חֲלִית הַבּוֹר וְהַסְּלַע שֶׁהֵן גְּבוּהֵינן עֲשָׂרָה וְרִחְבָּן אַרְבָּעָה, הַנוֹטֵל מֵהֵן וְהוֹתֵן עַל גְּבֵן, חֵיֵב, פְּחוֹת מִכֵּן, פְּטוּר: ג' הַזּוֹרֵק אַרְבַּע אַמּוֹת בַּכֶּתֶל, לְמַעַל מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, כְּזוֹרֵק בְּאוֹיֵר, לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, כְּזוֹרֵק בְּאַרְץ. הַזּוֹרֵק בְּאַרְץ אַרְבַּע אַמּוֹת, חֵיֵב. זֶרֶק לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת וְנִתְגַלְגַּל חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת, פְּטוּר, חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת, וְנִתְגַלְגַּל לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת, חֵיֵב:

רבנו עובדיה מברטנורא

מעשרה, שמצינו הושטה כיוצא בה במשכן מרשות היחיד לרשות היחיד ואורך רשות הרבים מפסיק ביניהן: **שכן היתה עבודת הלוויים**, מושיטים מזה לזה למעלה מעשרה ואורך רשות הרבים באמצע. כיצד? (שתין) עגלות זו אחר זו ברשות הרבים ופורקי המשכן היו מושיטין לאותם שעל העגלות שאצלן הן סמוכות וקרובות, והן מושיטין לאלו שלפניהם, וכל אחת מהעגלות רשות היחיד הן: **אבל לא זורקים**. שאין הקרשים נזרקין מפני כבדן: **חולית הבור**. עפר שמוציאין מחפירת הבור רגילין ליתן סביבות פי הבור כמין חומה להקיף, ואשמעינן דבור וחוליתו מצטרפין לעשרה, ותנא בור לעמקו ותנא סלע לגבוה: **הנוטל מהן**. ומניח ברשות הרבים או הנוטל מרשות הרבים ונותן על גבן חייב: **ג' הזורק ארבע אמות בכותל**. מתחלת ארבע לסוף ארבע ונח בכותל הסמוך לרשות הרבים למעלה מעשרה טפחים, כגון שהיתה דבילה שמנה ונדבקה בכותל למעלה מעשרה באויר רשות הרבים, פטור, דכל למעלה מעשרה ברשות הרבים מקום פטור הוא: **למטה מעשרה כזורק בארץ**. מתחלת ארבע לסוף ארבע ברשות הרבים חייב, אף על פי שאין ממקום עקירת החפץ לכותל אלא ארבע אמות מצומצמות, לא אמרינן דעובי הדבילה ממעט בארבע אמות ואין כאן מתחילת ארבע לסוף ארבע, דכיון שאינו מבטל את הדבילה בכותל אין עביה ממעט כלום: **ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור**. שהרי לא נתכוין לזריקה של חיויב: **ונתגלגל לתוך ארבע אמות חייב**. והוא

cubits, he is liable [as long as it landed, even momentarily, beyond four cubits]. (4) If one throws [an object over a distance of] four cubits in the sea [since the sea is a *karmelit* — an area not considered either public or private domain (see Shabbat 6a), therefore], he is not liable. If there is a [shallow] pool and a public road goes through it [i.e., people walk through the water], and one throws [an object] four cubits there [i.e., into the pool],

he is liable [since people continue walking through the pool, it is considered as a continuation of the public domain]. And how much [i.e., up to what depth] is a pool [so considered]? Less than ten handbreadths [however, more than ten would lose the status of public domain and become a *karmelit*]. If there is a pool and a public road goes through it [as long as some people will walk through it even though most will not], and one throws [an object] four cubits there, he is liable. (5) If one throws [an object] from the sea [which is a *karmelit*] to dry land [which is a public domain], or from dry land to the sea, [or] from the sea to a ship [which is a private domain], or from a ship to the sea or from one ship to another, he is not liable [a sin-offering, if done unintentionally nor capital punishment, if done intentionally]. If ships are tied together, one may carry from one to another [through the use of *eruv chatzeirot* whereby two or more families are symbolically merged into one (see preface for Chok, Mishnah portion, Leviticus 2, vol. 6, pg. 109)]. If they are not tied together, though they are close [to each other], one may not carry from one to another [even with the use of *eruv chatzeirot*, since the ships eventually will spread apart, thereby leaving the sea, an area which is a *karmelit*, as a gap between the two ships, thus disqualifying the *eruv*]. (6) If one throws [an object four cubits] and [then] remembers [that it is the Sabbath] after it leaves his hand [so that the entire labor was not performed unintentionally, since there was intent for its *hanachah* — landing, or if he knew it was the Sabbath and threw it intentionally] and another person catches it [before it falls

רבנו עובדיה מברטנורא

דנח משדו חוץ לארבע אמות קודם שנתלגלג לפניו: ד' הזורק בים. מתחלת ארבע לטוף ארבע: פטור. דכרמלית הוא: רקק מים. שאינם גבוהים מן הארץ ויש בהם רפש וטיט נקראים רקק; ורשות הרבים מהלכת בו. שרבים מהלכים בו: וכמה הוא רקק. כמה הוא עמקו דנימא אכתי רשות הרבים הוא ולא נעשה כרמלית: רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו. האי דכפליה תנא למלתיה, לאשמועינן דאפילו רקק רחב ארבעה הואיל והוא פחות מעשרה נדון כרשות הרבים. וכפל נמי ורשות הרבים מהלכת בו, לאשמועינן דאף על גב דאין מהלכים בו רבים אלא על ידי הדחק, הלוך על ידי הדחק שמייה הלוך: ה' מן הים ליבשה. מכרמלית לרשות הרבים: מן הים לספינה. מכרמלית לרשות היחיד: מטלטלין מזו לזו. אם הן של שני בני אדם מטלטלים על ידי עירוב דהוה ביהו כשתי חצרות: מוקפות. סמוכות זו לזו, כמו אין מקיפין בבועי (חולין מו:): אין מטלטלין מזו לזו. דכי מפרשי מהדדי כרמלית מפסקת ביניהן ובטל העירוב: ו' הזורק. בשבת בשוגג, וזכר שהוא שבת לאחר שיצאת האבן מתחת ידו קודם שתנוה, אפילו לא קלטה אחר אלא שנחה כדרכה פטור, דהכי תנן לקמן עד שתהא תחלתן וסופן בשגגה, והאי תחלתו בשגגה וסופו מזיד הואיל וזכר שהוא שבת קודם שתנוה. ומתניתין הכי מפרשא, הזורק וזכר לאחר שיצאה מתחת ידו, אי נמי לא זכר אלא שקלטה אחר וכו' פטור, דהוה ליה שנים שעשאוה פטורים. הא נחה, חייב חטאת. במה דברים אמורים, כשחזר

ד' הזורק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכו ארבע אמות, חיב. וכמה הוא רקק מים. פחות מעשרה טפחים. רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק בתוכו ארבע אמות, חיב: ה' הזורק מן הים ליבשה ומן היבשה לים, ומן הים לספינה ומן הספינה לים, ומן הספינה לתברתה, פטור. ספינות קשורות זו בזו, מטלטלין מזו לזו. אם אינן קשורות, אף על פי שמוקפות, אין מטלטלין מזו לזו: ו' הזורק וזכר לאחר שיצאתה מיידו,

to the ground], or a dog catches it, or it is burnt, he is not liable [a sin-offering]. If one throws [an article] in order to inflict a wound, whether in a man or in an animal, and he remembers [that it is the Sabbath] before the wound is inflicted, he is not liable. This is the general principle: all who are liable to a

sin-offering are liable only if the beginning and the end [of the forbidden action] are unintentional. If their beginning is unintentional while their end is intentional [even though the action cannot now be recalled, or] if their beginning is intentional while their end is unintentional, they are not liable [a sin-offering], but only if both their beginning and their end are unintentional [only then are they liable for a sin-offering].

רבנו עובדיה מברטנורא

ושכה; אבל לא חזר ושכה פטור שכל חייבי וכו'; זה הכלל. לאתויי נמי מעביר חפץ ממקום למקום שאם עקר בשגגה ונזכר שהוא שבת קודם שיניח פטור:

Gemara Shabbat 113b

Rabbi Acha bar Abba said in the name of Rabbi Yochanan: From where do we learn change of garments [as an act of honor towards the Omnipresent] from the Torah? Because it is said, “He will then take off his garments, and don other garments,” (Leviticus 6:4) and the School of Rabbi Yishmael taught: The Torah teaches you manners; the garments in which one cooked a dish for his master, one should not mix a cup [of wine] for his master [in Talmudic times, liquor was diluted with water]. Rabbi Chiyya bar Abba said in the name of Rabbi

Yochanan: It is a disgrace for a scholar to go out with patched shoes into the marketplace. But Rabbi Acha bar Chanina did go out [thus]? Said Rabbi Acha son of Rabbi Nachman: The reference is to patches upon patches. Rabbi Chiyya bar Abba also said in the name of Rabbi Yochanan: Any scholar upon whose garments a [grease] stain is found is worthy of death [i.e., a scholar should set high standards of cleanliness], for it is said, “All who hate me [*mesanne'ai* — the speaker is the personification of learning] love [merit] death;” (Proverbs 8:36) do not read *mesanne'ai* but *masni'ai* [that make me hated, i.e., despised, for a scholar who has no pride in his personal appearance brings contempt upon his learning]. Ravina said: This was

קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה, פטור. זרק לעשות חבורה, בין באדם בין בבמה, ונזכר עד שלא נעשית חבורה, פטור. זה הכלל, כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שגגה, פטורין, עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

גמרא שבת דף קי"ג ע"ב

אמר רבי אחא בר אבא אמר רבי יוחנן מנין לשנוי בגדים מן התורה שנאמר (ויקרא ו') ופשט את בגדיך ולבש בגדים אחרים ותנא דבי רבי ישמעאל למדרך תורה דרף ארץ בגדים שבשיל בהם קדורה לרבו אל ימוזג בהם כוס לרבו. אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן גנאי הוא לתלמיד חכם שיצא במנעלין המטלאין לשוק. והא רבי אחא בר חנינא נפיק. אמר רבי אחא בריה דרב נחמן בטלאי על גבי טלאי. ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדו חייב מיתה שנאמר (משלי ח') כל משנאי אהבו מות אל תקרי משנאי אלא משנאי. רבינא אמר רבד אתמר ולא פליגי הא בגלימא הא

stated regarding a semen stain. Yet they do not differ: one [the grease stain] refers to an upper garment [i.e., coat], the other to an undergarment. Rabbi Yochanan also said: Who is the scholar who is appointed a leader of the community? He who when asked a matter of *halachah* in any place can answer it, even from Tractate Kallah [even though this is not generally studied]. Rabbi Yochanan also said: Who is the scholar whose work it is the duty of his townspeople to perform (see Yoma 72b)? He who abandons his own interest and engages in religious affairs; yet that is only to provide his bread [i.e., the necessities of existence]. Rabbi Yochanan also said: Who is a scholar? He who is asked a *halachah* in any place and can state it. In respect to what practical matter? To appoint him a leader of the community: if [he is well-versed only] in one tractate, [he can be appointed] in his own town; if in the whole [field of learning], [he can be appointed] as the head of an academy.

זוהר ויגש דף ר"ז ע"ב

פתח רבי אלעזר ואמר (תהלים פט) יי אלהי ישועתי יום צעקתי בלילה נגדך תא חזי דוד מלכא הוה קם בפלגות ליליא ואשתדל באורייתא בשירין ותושבחן לתדוה דמלכא ומטרוניתא ודא הוה הדוה דמהימנותא בארעא בגין דהאי איהו שבהא דמהימנותא דאתחזי בארעא. דהא לעילא פתחי בחדוה שירתא כמה מלאכין עילאין בכמה זיגין דקא משבחן בליליא בכל סמריין וכי האי גוונא לתתא בארעא מאן דמשבח ליה לקדשא בריד הוא בארעא בליליא רעי ביה (בעי) קדשא בריד הוא וכל איגון מלאכין קדישין דקא משבחן ליה לקדשא בריד הוא בלהו צייתין לההוא דקא משבח ליה בליליא בארעא. דהאי תושבחתא איהו בשלימו לסלקא יקריה דקדשא בריד הוא מתתא ולזמרא בחדוה דיהודא. תא חזי דוד מלכא כתב יי אלהי ישועתי וגומר. יי אלהי ישועתי אימתי איהו ישועתי בההוא יומא דאקדמית תושבחתא בליליא לגבד בדין איהו ישועתי ביממא. ותא חזי דהא בליליא מאן דמשבח למאריה בתושבחתא דאורייתא בדין אתתקף בתקיפו ביממא בסמרא דימינא דהא חוטא חד נפקא מסמרא דימינא וכדין אתמשד עליה ואתתקף ביה ועל דא אמר יי אלהי ישועתי יום צעקתי וגומר. ובגין כך אמר (שם קטו) לא המתים יהללו יה לא המתים בגין דאצטריד לשבחא חי לחי ומת לחי לאו הכי דכתיב לא המתים יהללו יה. ואנחנו נברך יה דהא אנן חייין ולית לן הולקא בסמרא דמותא כלל. חזקיהו אמר (ישעיה לה) חי חי הוא יודך פמוני בגין דחי אתקרב לחי דוד מלכא איהו חי וקורבא דיליה לחי העולמים. ומאן דאתקריב לגביה איהו חי דכתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בני אלהיכם חיים בלבם היום וכתוב (שמואל ב' כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי רב פעלים מקבצאל:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sefer HaCharedim, 69b

מספר חרדים דף ס"ט ע"ב

Son of man, do you not know that God metes

בן אדם הלא ידעת כי ה' מודד מדה בנגד

out measure for measure? Would you like it if, when you call to Him in your trouble, He would, as it were, turn away His heart from you? You, too, when you pray, turn your heart away from your occupations. This is the meaning of, “The Lord is near to all those who call to Him, to all those who call to Him with sincerity,” (Psalms 145:18) in the same way as “and why do you come to me now, when you are in trouble?” (Judges 11:7) [As the saying goes,] Honor the physician before you need him. Son of man, flee from the world, for you know that a person can be broken suddenly, and a woman will not keep the love of the husband of her youth. Therefore, see the World [To Come] that exists forever and understand it. Son of man, how many people pursue honor? Will you, too, pursue honor? For tomorrow they may seat you among the lowliest of the earth. Say this in answer to your impulse when it pursues honor, and also when it pursues wealth [to the detriment of charity]. Tell it that charity is a loan on interest to the Creator, for He has given permission. As it says, “One who is kind to the poor lends to the Lord ...” (Proverbs 19:17). However, the truth is, everything is done to please your Maker, may He be blessed. Take note of: “The refining pot is for silver, and the furnace is for gold, and a man [is tried] by his praise.” (ibid., 27:21). That is, [the test of his purity is] by his devotion in his prayer, which is the meaning of “his praise.” For if thoughts of the world come to him, it shows that he is silver full of dross, whose heart is not pure, and he is distant. Therefore, one should make a powerful effort to distance himself from the shells [of impurity] and to purify himself and to cling to his Maker, may He be blessed.

out measure for measure? Would you like it if, when you call to Him in your trouble, He would, as it were, turn away His heart from you? You, too, when you pray, turn your heart away from your occupations. This is the meaning of, “The Lord is near to all those who call to Him, to all those who call to Him with sincerity,” (Psalms 145:18) in the same way as “and why do you come to me now, when you are in trouble?” (Judges 11:7) [As the saying goes,] Honor the physician before you need him. Son of man, flee from the world, for you know that a person can be broken suddenly, and a woman will not keep the love of the husband of her youth. Therefore, see the World [To Come] that exists forever and understand it. Son of man, how many people pursue honor? Will you, too, pursue honor? For tomorrow they may seat you among the lowliest of the earth. Say this in answer to your impulse when it pursues honor, and also when it pursues wealth [to the detriment of charity]. Tell it that charity is a loan on interest to the Creator, for He has given permission. As it says, “One who is kind to the poor lends to the Lord ...” (Proverbs 19:17). However, the truth is, everything is done to please your Maker, may He be blessed. Take note of: “The refining pot is for silver, and the furnace is for gold, and a man [is tried] by his praise.” (ibid., 27:21). That is, [the test of his purity is] by his devotion in his prayer, which is the meaning of “his praise.” For if thoughts of the world come to him, it shows that he is silver full of dross, whose heart is not pure, and he is distant. Therefore, one should make a powerful effort to distance himself from the shells [of impurity] and to purify himself and to cling to his Maker, may He be blessed.

Practical Law:

Rambam, Laws of Repentance, Chapter 1

(1) The goat that is sent away [into the wilderness on the Day of Atonement], because it is an atonement for all of Israel, the High Priest confesses over it in terms of all of Israel, as it says, “And confess upon it all the sins of the Children of Israel.” (Leviticus

מִדָּה הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ בְּשִׁתְּקָאֵהוּ בְּצַרְתְּךָ שִׁפְנָה לְבוֹ מִמֶּךָ כְּבִיכּוֹל גַּם אֶתָּה בְּשִׁתְּפִלֵּל תִּפְנֶה לְפָנָי מֵעַסְקֶיךָ וְהֵינּוּ קְרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּהוּ בְּאֵמֶת עַל דֶּרֶךְ (שׁוֹפְטִים י"א) וּמִדּוּעַ בְּאֵתָם אֵלַי עֲתָה כְּאֲשֶׁר צַר לָכֶם אוֹקִיר לְאִסְיָא עַד לֹא תִצְטַרֶּיךָ לֵיָהּ. בֶּן אָדָם בְּרַח מִהָעוֹלָם כִּי יִדְעָתָ כִּי פִתְאוּם אָדָם יִשְׁבֵּר וְאִשָּׁה לֹא תִשְׁמֹר אֶהְבֵּת אֱלוֹף נְעוּרִים לָכֵן רֵאֵה הָעוֹלָם הַקָּיִים וְהִבֵּן לוֹ בֶּן אָדָם כְּמָה בְּנֵי אָדָם רוֹדְפֵי כְבוֹד גַּם אֶתָּה תִרְדּוּף כְּבוֹד כִּי מֵחַר יוֹשִׁיבּוּךָ בֵּין קִטְנֵי אֶרֶץ זֶה תִשָּׁב לִיְצַרְךָ בְּרוּדְפוֹ הַכְּבוֹד וְכֵן בְּרוּדְפוֹ הָעוֹשֶׁר תֵּאמַר לוֹ כִּי הִצַּדְקָה הַלְוָאָה בְּרַבִּית לְבוּרָא כִּי הוּא נָתַן רְשׁוּת שְׁנֵאמַר (מִשְׁלֵי י"ט) מְלוּוֹה ה' חוֹנֵן דָּל וְגו' וּלְפִי הָאֵמֶת הַבַּל לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לִיּוֹצְרֶךָ יִתְבָּרֵךְ. הָעִירוּנִי (שׁם כ"ו) מִצַּרְךָ לְכֶסֶף וְכוּר לְזָהָב וְאִישׁ לְפִי מִהֲלָלוּ בְלוֹמַר לְפִי כְוֹנָתוֹ בַּתְּפִלָּתוֹ וְהֵינּוּ מִהֲלָלוּ שְׁאֵם בְּאִים לוֹ מִחֲשָׁבוֹת מִהָעוֹלָם נִרְאָה כִּי הוּא כֶסֶף מְלֵא סִיגִים לֹא יִטְהַר לְבָבוֹ וְרַחוּק הוּא לְכֵן יִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹמֵץ לְהִתְרַחֵק מִהַקְּלִיפוֹת וּלְהִטְהַר וּלְהִדְבֵּק בְּיוֹצְרוֹ יִתְבָּרֵךְ:

הלכה

הרמב"ם הלכות תשובה פרק א

א שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח לְפִי שְׁהוּא כִפָּרָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל כִּהֵן גְּדוֹל מִתּוֹדָה עָלָיו עַל לְשׁוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל שְׁנֵאמַר וְהִתּוֹדָה עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹת

all the sins of the Children of Israel.” (Leviticus

16:21) (2) The goat that is sent away [into the wilderness] atones for all the sins in the Torah, both minor and major, whether one transgressed deliberately or by mistake, whether one became aware of it or not — all of it is atoned for by the goat that is sent away, provided that one repents. But if one does not repent, the goat does not atone for him except for the minor [sins]. Which are considered minor sins and which are major ones? The major sins are those for which one deserves death by the decree of the Court or *karet* [the cutting off of the soul]. Vain and false oaths, even though they are not punishable by *karet*, are [also considered] among the major sins. All other negative commandments and positive commandments that are not punishable by *karet* are the minor sins. (3) Nowadays, when the Temple is not standing and we do not have an altar of atonement, there is nothing but repentance. Repentance atones for all sins. Even if someone is wicked all his life and [only] repents at the end [of his life], not a word of his wickedness is mentioned to him, as it says, “The wicked man will not stumble over his wickedness on the day that he repents of his wickedness.” (Ezekiel 33:12) The Day of Atonement itself atones for those who repent, as it says, “For on that day He will effect atonement for you.” (Leviticus

בני ישראל: ב שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח מִכֹּפֵר עַל כָּל עֲבִירוֹת שְׁבִתוֹרָה הַקְּלוֹת וְהַחֲמוּרוֹת בֵּין שְׁעֵבֶר בְּזֶדוֹן בֵּין שְׁעֵבֶר בְּשִׁגְגָה בֵּין שְׁהוּדַע לֹא בֵּין שְׁלֵא הוּדַע לֹא הִכַּל מִתְּכַפֵּר בְּשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְהוּא שְׁעֵשָׂה תְּשׁוּבָה. אָבֵל אִם לֹא עָשָׂה תְּשׁוּבָה אֵינן הַשְּׁעִיר מִכֹּפֵר לֹא אֶלֶּא עַל הַקְּלוֹת. וּמָה הֵן הַקְּלוֹת וּמָה הֵן הַחֲמוּרוֹת. הֵן הַחֲמוּרוֹת הֵן שְׁחִיבֵינן עֲלֵיהֶם מִיַּתֵּת בֵּית דִּין אוֹ כָּרַת וְשְׁבוּעַת שׂוּא וְשִׁקָּר אִף עַל פִּי שְׂאִין בְּהֵם כָּרַת הָרִי הֵן מִן הַחֲמוּרוֹת. וְשִׁאָּר מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וּמִצְוֹת עֲשֵׂה שְׂאִין בְּהֵם כָּרַת הֵם הַקְּלוֹת: ג בְּזֶמַן הַזֶּה שְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָיִים וְאֵינן לָנוּ מִזְבֵּחַ כְּפָרָה אֵינן שָׁם אֶלֶּא תְּשׁוּבָה. הַתְּשׁוּבָה מִכֹּפֵר עַל כָּל הָעֲבִירוֹת אֲפִילוֹ רָשָׁע כָּל יָמָיו וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה בְּאַחֲרוֹנָה אֵינן מִזְכִּירִין לֹא שׁוֹם דְּבַר מִרְשָׁעוֹ שְׁנֵאֲמַר (יחזקאל לג) וְרָשָׁעַת הָרָשָׁע לֹא יִבְשָׁל בָּהּ בְּיוֹם שׁוֹבוֹ מִרְשָׁעוֹ עֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים מִכֹּפֵר לְשִׁבִים שְׁנֵאֲמַר (ויקרא טז) כִּי בְּיוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם:

16:30)

VAYIGASH FOR TUESDAY

ויגש ליום שלישי

TORAH

תורה

יכין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הגפס משבת שעברה

כח וַיִּפַּק חַד מִלְּוֹתַי וְאָמַרְתִּי
בְּרָם מִקְטֵל קָטִיל וְלֹא חֲזַתָּה
עַד כְּעַן: כט וַתְּדַבְּרוּן אִף יַת
דִּין מִן קִדְמִי וַיַּעֲרַעֲנָה מוֹתָא

כח וַיִּצֵּא הָאֶחָד מֵאֹתֵי וְאָמַר אַךְ טַרְף טַרְף
וְלֹא רָאִיתִי עַד-הַנְּהָ: כט וְלִקְחַתֶּם גַּם-
אֶת-זֶה מֵעַם פָּנֵי וְקָרְהוּ אֶסוֹן וְהוֹרְדַתֶּם

(28) One of them has left me, and I said, he has surely been torn to pieces, for I have not seen him until now. (29) So if you take also this one from before me

RASHI

רש"י

(29) **And disaster befall him** — [But might disaster not also happen to him at home? However, Binyamin would be more susceptible to a disaster happening on a journey.]